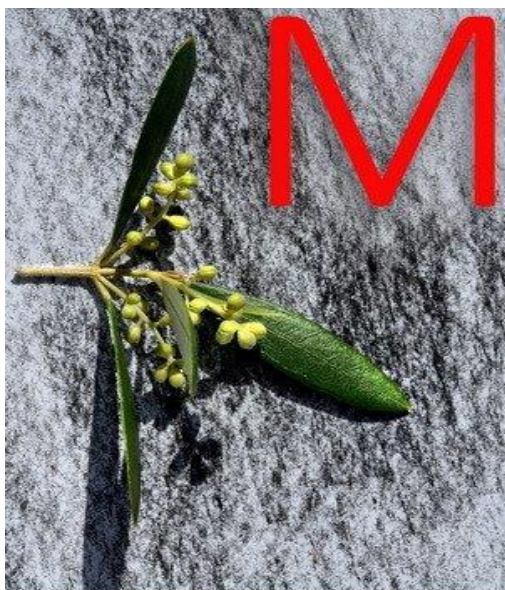

MIJMERING

ZWARTE PIET

Ik ben een groot voorstander van Zwarte Piet. Geen blauwe, rode of groene, maar een zwarte, zoals wij 'm in Nederland al eeuwen kennen. Ik vind de discussie die de gemoederen maar blijft bezighouden dan ook onzinnig. Bovendien, een kind heeft recht op het schrikbeeld van een donkere man die wel eens uit de schoorsteen zou kunnen springen als je 's avonds in bed Sinterklaasliedjes zingt. Een verandering van kleur gaat trouwens helemaal niet helpen tegen de vermeende discriminatie, Piet staat roetzwart op het netvlies van vele generaties gebrand.

Beelden vormen zich als vanzelf en meestal onbewust, een opeenstapeling van wat we als kind meekrijgen en wat we daar zelf aan toevoegen. Mijn beeld van boeren was dat ze arm waren en dom en daarom een beetje zielig. Het hokje buiten, dat door ging voor de wc, heeft daar een grote rol in gespeeld. Mijn vader wist in mijn ogen zo veel van politiek – dat het daarover ging begreep ik pas later – dat ik me als kind afvroeg waarom de koningin hém niet om raad vroeg. Mijn seksuele voorlichting ging vergezeld van het voorbeeld dat mensen die veel van elkaar houden veel kinderen hebben. Ik heb toen, groen als ik was, de vriendenkring van mijn ouders eens doorgenomen en trof daar weinig liefde aan; één stel had zelfs helemaal geen kinderen.

De meeste beelden stellen we in de loop van ons leven bij. De meeste. Laatst luisterden mijn zus en ik naar een Amerikaanse neger die een Frans lied zong. 'Dat die negers zo goed talen kunnen', zei mijn zus verbaasd. We hebben er smakelijk om gelachen. Heerlijk om zoiets fouts te zeggen!

Marjolijn Sengers, 28 september 2014